SANTUARI SANT ANTONI DE PÀDUA Franciscans, C. Santaló, 80 – 08021 Barcelona

butlletí

PA DE SANT ANTONI

Num. 13 Any 4 13 Juny 2019 Sant Antoni de Pàdua

1.894-2.019 *125 ANYS OBRA SOCIAL*

EDITORIAL

Aquest any commemorem els 125 anys d'existència de l'obra social Pa de Sant Antoni, que va iniciar la seva labor social en el nostre barri l'any 1894. És la institució més antiga i més arrelada en ell.

La forma actual d'aquesta obra data del 1887, quan un bon sacerdot, el pare Antonio Locatelli, funda l'associació universal antoniana. Posà dues caixetes a tocar la imatge de sant Antoni, una era per rebre les peticions dels devots i l'altra per l'almoina oferta per als pobres, en ser atesos pel sant.

Aquesta activitat benèfica, està vinculada, a la curació miraculosa de Little Thomas, que és l'origen de l'obra del "pa dels pobres", l'obra social "Pa de sant Antoni", vinculada al Santuari, es basa en la sensibilitat de sant Antoni als pobres i als necessitats, gràcies a la generositat dels pelegrins i dels devots, a través del *Missatger de Sant Antoni,* que persegueix així el gest de gratitud de la mare de Little Thomas, a favor de les famílies dels pobres del nostre món-

En moltes esglésies franciscanes, com en el nostre Santuari, en record d'aquest miracle, de sant Antoni, el 13 de juny, dia de la seva festa, es beneeixen panets que després es distribueixen a tothom, com a signe de devoció.

Lluís Viñas, ofs

L'EMPREMTA DE SANT ANTONI DE PÀDUA

És un gran goig per a mi poder compartir amb vosaltres l'alegria pels 125 anys d'existència de l'obra de caritat i atenció social "Pa de Sant Antoni". És un gran motiu per donar gràcies a Déu per aquest servei que durant tants anys ha treballat i treballa per atendre les persones més necessitades del vostre barri.

Quin bon patró vau escollir per a la vostra obra d'amor i de caritat: sant Antoni de Pàdua! Aquest sant ha perdurat al llarg dels segles, ha deixat una petjada inesborrable i ha arribat a molts cors amb les seves obres. Vosaltres, ara també ja fa més d'un segle que seguiu els seus passos i feu bategar el cor dels més necessitats, donant-los esperança.

Sant Antoni de Pàdua estimava Déu i, per això, sempre que podia, predicava l'Evangeli al poble. Ho feia amb alegria, però no era gaire fàcil que la gent l'escoltés, va patir molt. Per això, moltes vegades va dur la Bona Nova fora de la ciutat. Diu la tradició que una vegada va anar a predicar a la desembocadura del riu i els peixos, en sentir-lo parlar, treien el cap contents de poder-lo escoltar.

Predicava als més necessitats, als treballadors de mà d'obra barata, a aquells que vivien fora de la ciutat en barraques o al ras. Sant Antoni, com Jesús, acollia les persones i les escoltava atentament. Aquesta manera de fer va propiciar que moltes persones canviessin la seva actitud.

Que important és la missió d'escolta de les persones més necessitades! Com tantes vegades ens repeteix el papa Francesc, el més gran que podem fer per una persona és regalar-li el nostre temps, la nostra escolta atenta i, si fa falta, també el nostre suport material. Us agraeixo tot el que esteu fent en aquest sentit. I, sobretot, no deixem mai d'oferir a tothom l'encontre amb Jesucrist. Ell pot donar sentit a la vida malgrat totes les contrarietats: «Feliços els pobres... feliços els malalts....».

Felicitats a tots per aquests 125 anys de la vostra fundació! Els que hi col·laboreu feu possible que aquest «pa», alimenti la il·lusió de moltes persones desvalgudes. No deixeu mai de tenir i fer present l'esperit de Jesucrist en les vostres obres, seguiu els passos de sant Antoni.

Cardenal Joan Josep Omella Omella

Arquebisbe de Barcelona

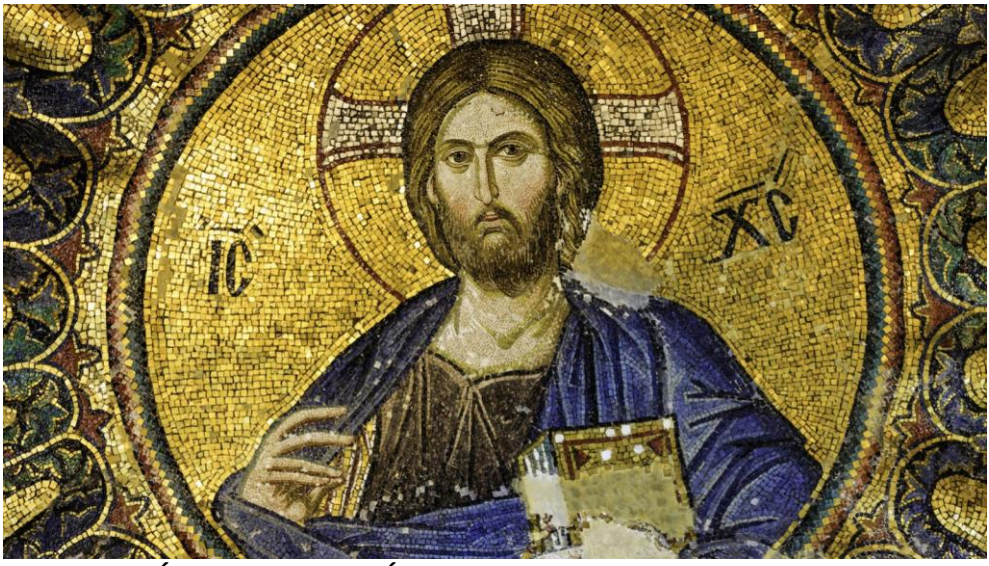

RESURRECCIÓ O REENCARNACIÓ.

La reencarnació és una proposta molt atraient avui en dia que s'ha infiltrat en els nostres pensaments contemporanis durant els darrers decennis i que influeix dins la nostra "cultura" occidental.

Vàries són les religions que professen aquesta creença al llarg de tota la història de la humanitat. Però tal volta els qui més ens toquen en la realitat de la nostra època contemporània i que són més conegudes són l'hinduisme i el budisme. El que ens proposen és molt atraient ja que reconeixen en la persona humana l'existència d'un ànima immortal, és a dir, un "jo" que viu després de la mort del cos i que passa a un altre cos. La reencarnació ens possibilita una vida nova per començar de nou i avançar en el camí de la nostra ànima espiritual, per tant si hem tingut una vida desastrosa plena de problemes econòmics o físics, com manca de feina per pagar les factures o una malaltia incurable que m'ha impossibilitat una independència pràctica, tal volta podríem reencarnar-nos en el fill del president del país o en la futura mare del millor metge de fama mundial. Fins i tot podríem reencarnar-nos en un déu. Res més atraient. Però no oblidem que també ens podríem reencarnar en un cuc de seda, un gos o una girafa. I també ens podem reencarnar en una persona amb una vida insofrible o fins i tot en una vida infernal (no ens enganyem pensant a una vida infernal és una vida meravellosa plena de luxúria, sinó una vida plena de mals de tot tipus sense cap satisfacció). Tot depèn de com hem aprofitat la nostra vida, ja que al moment de la mort, segons aquesta

creença, hi ha un judici on es pesen les bones i les males accions, si hem aprofitat bé la nostra vida o no. Així entrem dins un sense acabar de reencarnacions successives.

La finalitat d'aquest enfilall de vides és el creixement espiritual per arribar a l'alliberament final que és la desaparició dins la "llum divina" en el cas del hinduistes o en el "Nirvana" en el cas dels budistes ja que la reencarnació és una desgràcia necessària, segons la seva creença, fins arribar a ser una cosa que no som o un no-res. Així doncs el resultat final és una desaparició del "jo" en un "tot" o en un no-res, en conseqüència jo he de desaparèixer.

Contra això jo us proposo, o recordo, la veritat cristiana. Sant Pau a la primera carta als Corintis ens diu: "Si l'esperança que posem en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però, de fet, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort". També la carta als hebreus ens diu: "Als homes els toca morir una sola vegada per sempre, i després de la mort ve el judici".

Per saber què és la resurrecció hem de mirar la primícia i model dels ressuscitats, Nostre Senyor Jesucrist, en tant que home. D'allò que ens ha revelat podem extreure que "jo" (evidentment aquest "jo" representa totes i cada una de les persones que han existit, que existeixen i que existiran i no es refereix únicament al pobre home que escriu aquest article) sóc únic i que existiré en tant que "jo" durant tota l'eternitat sense confusió amb cap altre ser ni amb Déu que és l'Únic. I és que Déu ens estima perquè Ell és Amor i ens vol en tant que individus i sense confusió durant tota l'eternitat per gaudir de la bondat i l'amor infinits. "Jo" no seré mai un altre cosa que "jo", amb la meva ànima immortal creada per Déu i el meu cos creat per generació i transformat en cos gloriós després de la resurrecció. Mai seré un altre espècie animal i menys encara vegetal, sempre seré persona i home o en el cas de la dona doncs una dona. Ens diu sant Pau a la carta als Filipencs que "nosaltres, ..., tenim la nostra ciutadania al cel, i és d'allà que esperem el Salvador, Jesucrist, el Senyor. Ell transformarà el nostre pobre cos i el configurarà al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa amb què ell sotmetrà tot a si mateix"; i a la primera carta als Corintis afegeix que "...aquest cos corruptible s'ha de revestir d'allò que és incorruptible, i aquest cos mortal s'ha de revestir d'immortalitat".

Una de les qualitats del cos ressuscitat o gloriós és la impassibilitat, és a dir que el mal físic com la malaltia o la mort, no tenen cap poder sobre Ell. El llibre de

l'Apocalipsi parlant del cel nou i de la terra nova ens diu que " ...vaig sentir una veu forta que proclamava des del tron: Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Ells seran el seu poble i el seu Déu serà «Déu que és amb ells». Eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment. Perquè totes les coses d'abans han passat". I això serà així perquè l'ànima no estarà sotmesa al cos sinó que el cos estarà sotmès a l'ànima.

Altres característiques dels cossos gloriosos són la subtilitat, l'agilitat i la claredat, però per no allargar massa l'article les ometré. Si voleu saber més us recomano vivament que aneu a parlar amb els vostres capellans, i si no saben molt bé que respondre recordeu-los que a la Suma Teològica de Sant Tomás es troben les respostes molt clares, llampants i actuals a les qüestions LIII a LVI de la tercera part on es parla de la resurrecció de Crist.

Se'ns presenta el problema del mal i de la mort que són conseqüència del pecat però, Jesucrist sofrint la passió ens ha redimit i ens ha promès la vida eterna amb Ell, per a tots aquells que trien la vida de santedat, és a dir la vida del cristià batejat que segueix els manaments de Déu dins l'Església. Per això Jesús ha mort en la creu i després ha ressuscitat una sola vegada en el seu mateix cos. L'evangeli de sant Lluc ens diu: "Ells (els deixebles), esglaiats i plens de por (després de la resurrecció de Jesús), es pensaven que veien un esperit. Jesús els digué: «Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu. Els esperits no tenen carn i ossos, com veieu que jo tinc». I mentre deia això els va mostrar les mans i els peus". I fins i tot després va menjar un tros de peix a la brasa. Per tant ni és un esperit ni és un altre cos ja que te els estigmes. I així com Ell ha mort pels nostres pecats i ha ressuscitat amb un cos gloriós una vegada per sempre, nosaltres també ressuscitarem un dia amb Ell.

En resum el que Déu ens ha revelat i que ens arriba a través de les Escriptures és que la vida després de la resurrecció al final dels temps, serà un lloc on la felicitat serà plena i eterna, no existirà més el mal, evidentment per a aquells que han acceptat de morir al pecat i acomplir el manament de l'amor d'estimar Déu sobre totes les coses i a l'altre com a nosaltres mateixos amb una caritat sincera. I una cosa que és molt important és que la persona existirà en tant que persona amb la seva ànima i cos glorificat, el que vol dir que "jo" seré "jo" per tota l'eternitat. Donem gràcies a Déu.

Un monjo de l'abadia de sant Josep de Clairval – Flavigny sur Ozerain

EL SANTO PROTECTOR

Nuestro querido santo lisboeta, San Antonio de Padua, de insigne e ilustre memoria, es considerado como uno de los santos a quien nos encomendamos los cristianos cuando se nos pierde alguna cosa. San Antonio ha tenido siempre fama de milagrero. En los anales de la Iglesia constan innumerables hechos portentosos que él, con su infinito amor, propició. En el año 1220 viste el hábito de San Francisco y en 1946 se le declaró Doctor de la Iglesia. San Antonio de Padua forjó, a lo largo de su dilatada carrera, un hermoso camino de santidad. Tiene fama de ser el protector de las casamenteras y a él se encomiendan, muchas veces, las muchachas solteras para pedirle que las ayuden a encontrar pareja. También es el protector de los huérfanos, los prisioneros, los que han zozobrado en el mar, las mujeres en cinta, las yermas, los niños con mala salud, los vidrieros y los reclutas.

Es tradición, sobre todo entre los españoles católicos, invocar a San Antonio cuando se nos extravía algún objeto. Existen otros métodos que pertenecen, vamos a decirlo así, al paganismo mágico (frecuentes en Italia, España y algunas zonas de Sudamérica) de invocar a Pilatos o a San Cucufato, mientras se le hacen dos nudos a un pañuelo. O como la práctica de envolver dos piedras en un lienzo y esconderlo en un rincón de la casa, hasta que el objeto en cuestión aparezca. Pero, quizás, la fórmula religiosa de pedir la mediación del santo, entra más en el terreno del catolicismo y es menos supersticiosa. La devoción a San Antonio de Padua está muy extendida por todo el mundo y es un santo muy generoso y espléndido. Él, a cambio de su favor, nos pide tan solo que hagamos actos de caridad y que seamos fervorosos y atentos con el prójimo. Es motivo de celebración y de alegría el saberse protegido por los santos y contar con su mediación y su apoyo. Cuando nos ponemos en manos de la divinidad, la vida nos parece menos ardua y difícil. Tenemos la sensación de que no estamos solos en el mundo y de que Dios, nos guía y nos conduce. Existen hermosas oraciones para invocar el auxilio y la protección de San Antonio de Padua que, desde los divinos altares, aboga por nosotros.

La fiesta de San Antonio de Padua, que tiene lugar cada 13 de junio, es una fecha muy señalada para el Santuario de los Padres Franciscanos de la calle Santaló. Así mismo rogamos a San Antonio de Padua que proteja la Obra Social del Pan de San Antonio, que tan buenos actos de misericordia cristiana está llevando a cabo, y para que todos los pobres y menesterosos que llegan a él buscando auxilio, salgan recompensados.

Ojalá que nuestro querido y cercano santo lisboeta nos proteja y, coincidiendo con su onomástica, interceda por todos nosotros.

Pedro Zacarías, ofs

FRANCISCO, EN EL SILENCIO

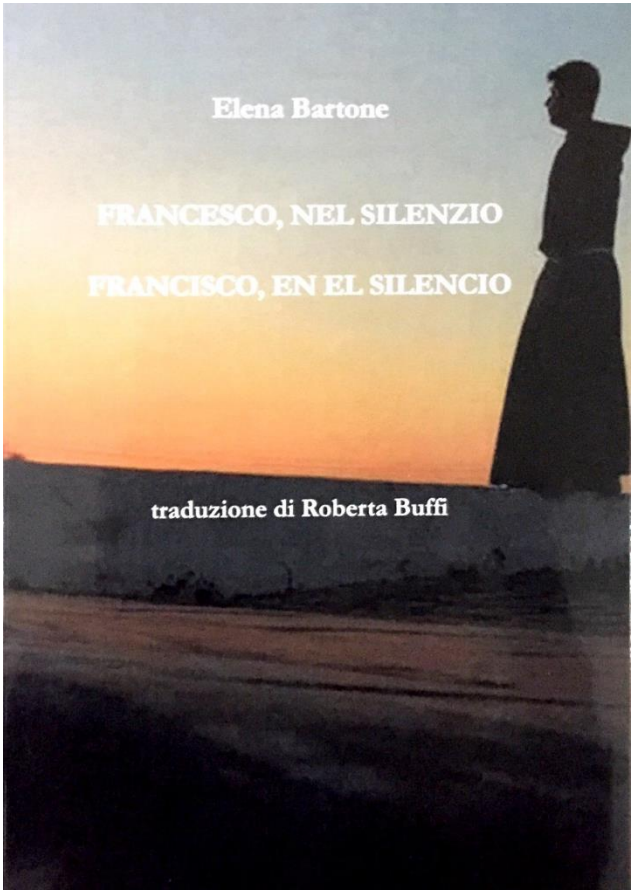

Emilia Pardo Bazán, Simone Weil y Evelyn Underhill son algunas de las muchas escritoras que se han sentido fascinadas por la espiritualidad de San Francisco de Asís. A esta larga lista se une la poeta italiana Elena Bartone. Nacida en Torre di Ruggiero, en la provincia de Catanzaro, es Licenciada en Jurisprudencia y en Letras y ejerce como profesora de Lengua y Literatura en Piamonte.

En su libro "Francisco, en el silencio", editado por LietoColle y traducido al castellano por Roberta Buffi, la poeta escoge al Poverello de Asís como guía que le indique el camino hacia lo Alto, y así decir: "Es contigo con quien bendigo al Señor, / me visto de luz de Paraíso, / avanzo con pasos ágiles/ hacia mundos/ de inextinguible dulzura".

Ella no elude nombrar que hay en su alma un "aguijón de lo inmenso/ que acaricia las cosas finitas y solas". Cuando se siente que nada de lo humano puede colmar el ansia de Absoluto y que todavía no se ha encontrado el sosiego en Dios, es comprensible que se quiera buscar a alguien singular que, con su humildad y pequeñez, le alumbre los pasos "cuando el antro se oscurece/ y la salida no se encuentra".

Ya la poeta oyó hablar de San Francisco, ya su nombre es como "sonido que llega de la lejanía". Pero este camino de ascensión espiritual se inicia en la contemplación de una "imagen silenciosa" del santo. Y así nos dirá de él que su "presencia muda/suscita la oración/que se eleva a donde no llegan/ pecado, error, tiniebla".

Ir de la mano del Poverello de Asís es dejar atrás "la seducción de negras nubes/ que preanuncian lluvia, / que invitan al viaje hacia tierras/ de nadie, desoladas", pero es también la voluntad de hacer propio el camino de Francisco, que no es otro que el de la encarnación radical del Evangelio, hasta llegar a decir la poeta: "He escalado la cumbre de tu ser: / no fue nada fácil alcanzarla, / pero desde allí arriba todo aparece claro". Y escalar la cumbre del ser de Francisco es hacer suyas, entre otras, "la bella alegría", la paz, la libertad, "la sencillez del existir", la pobreza como don espiritual… Es también salir de ella misma, llena del amor divino, para detenerse en aquellos seres que sufren, muchas veces, por la pobreza impuesta, para llevarles una palabra de aliento y de esperanza: "Cuando los pobres sabrán/ que este mundo, / este frío, este dolor, /algún día acabarán, / exultarán con la agilidad/ de un corzo, / la ligereza de una libélula, /el canto de un ruiseñor/que se apaga en lo que no perece".

Elena Bartone no se olvida de tomar también como guía en este peregrinar hacia Dios, a Clara de Asís, que ella misma en su "Testamento" se define como "sirvienta de Cristo y pequeña planta de nuestro padre San Francisco", con quien compartió el carisma y la misión de renovar la Iglesia. Fue la primera mujer que escribió una "Forma de vida o Regla" para la orden monástica que fundó. Es la maestra espiritual de tantas mujeres que a lo largo de los siglos han escogido este camino de la Belleza. Así, la poeta nos dirá: "Contigo y Clara/caminaremos a lo largo de un hilo/invisible pero seguro, /casi acróbatas del infinito…No habrá direcciones a nuestro vagar, /la sola dirección será Dios".

Mariana Colomer, ofs

LA REVELACIÓN PRIVADA, ¿QUÉ ES?-

Es una parte o aspecto del evangelio, explicado con un lenguaje y con un enfoque adaptado a un nuevo tiempo. O sea, es una verdad evangélica mostrada de una manera particular.

Esto lo hace Dios.

La Santa Iglesia Católica es la encargada y la única capaz, por la asistencia del Espíritu Santo, de discernir en cada caso, si se trata de locura o de procedencia diabólica, o es realmente una actuación de Dios.

Cuando Dios hace algo es porque será útil y necesario.

Algunas revelaciones privadas son solo para la propia persona, o quizás para algunos pocos. Pero otras son para todos los cristianos, e incluso para toda la humanidad.

El Diario de Sta. Faustina, es extraordinario, Jesús nos habla directamente a cada uno, nos enseña el camino en la lucha por la santidad (con sus noches y pruebas). Se centra especialmente en la confianza ilimitada en Dios que debemos tener siempre, nos ocurra lo que nos ocurra, y muy especialmente en los pobres pecadores (que son los que, como dice Jesús, mas derecho tienen a su infinita e incomprensible misericordia). Llega a decir que no importa la cantidad y la magnitud

De los pecados, si la persona se arrepiente, aunque sea en el último instante de la agonía. Dios lo perdonará y reconstituirá su alma en toda su plenitud. Dice también: "jamás rechazará un corazón arrepentido", fijémonos en que no pone ninguna otra condición que el arrepentimiento y pide perdón.

Pero nos dice también, que si la persona no quiere arrepentirse cuando Dios le ofrece su Gracia, entonces Él no puede salvarla y la persona libremente ha escogido el infierno. Después de la muerte física, al entrar en la eternidad, la condición de salvación o perdición, es irreversible y no cambiará jamás.

Somos nosotros, todas y cada una de las personas que han existido, existen y existirán, los que elegimos con nuestro libre albedrio, y es Dios quien pronuncia la sentencia irrevocable, en el momento de la muerte, de lo que hemos elegido, pues El ofrece la salvación (el perdón) a todos y siempre, sin limitación de veces, y sin excepción, mientras estamos con vida en este mundo.

Cada cual elige lo que quiere. Y después, en la eternidad, tanto si quiere como si no, tendrá que hacerse responsable de su propia elección.

Amados hermanos en Dios, que a todos, tanto amigos como enemigos, la Virgen María, que es abogada de los pecadores, interceda y nos alcance la bendición del Padre de las Misericordias.

Miquel Masclans

EL PRÍNCIPE

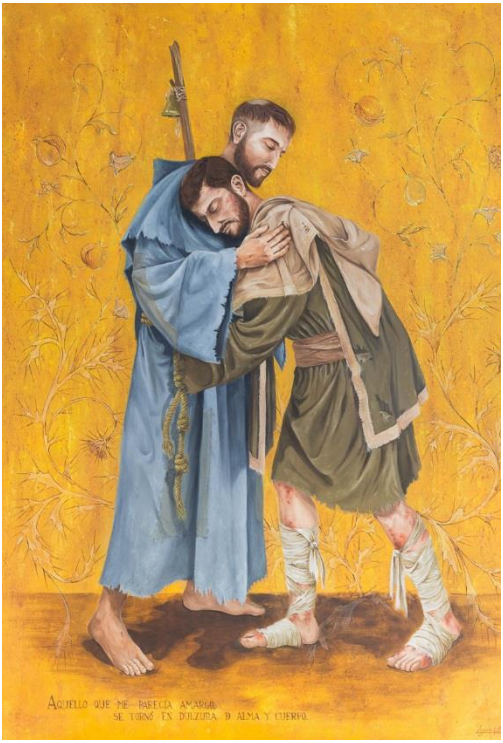

El castillo que llevo en mí

tiene su príncipe,

humilde, seráfico,

amado por las alondras

y por cada partícula del universo.

El castillo que llevo en mí

tiene su príncipe,

sin espada, pacífico, poeta,

amado entre las galaxias

y sus escarpadas cimas de la tierra.

Elena Bartone

Juan Pablo I, el papa de la sonrisa, comentaba un día la devoción del pueblo a san Antonio: "Su imagen -dijo-es venerada por los fieles de todo el mundo que piden, y a menudo obtienen, gracias por su intercesión. Es un fenómeno a lo largo de los siglos que llama la atención. Se pregunta por qué. Una respuesta humilde puede ser ésta: Cristo ha prometido que siempre habría signos en la Iglesia. San Antonio de Padua es uno de estos signos".

DES DEL "PA DE SANT ANTONI"

La història que aquesta vegada us vull contar és d'aquelles que si no les sents en primera persona, no te les creus. Sembla mentida que la misèria humana pugui arribar tan lluny...

Una tarda va venir, tot plorant al despatx, la Manuela, que feia pocs dies que havia arribat a Barcelona, junt amb les seves dues filles petites. Varen venir des d'un poblet de la província de Càceres. Estava tan desesperada que volia posar fi a la seva vida. Vingué a visitar-nos de part d'una senyora que coneix l'obra social i fou amb qui va deixar les nenes mentre va venir a buscar ajuda i consell.

Ens va explicar que venia de tan lluny perquè fugia de la seva família ... Després d'intentar calmar-la durant una estona, ens va explicar la seva història.

Resulta que feia uns mesos que el seu marit l'havia abandonat, i des que es va quedar sola amb les seves filletes, els seus propis pare i germà havien abusat d'ella, l'havien violat vàries vegades ... Mai no va dir res a ningú per por, per vergonya i per no fer mal a la seva mare. Va estar aguantant aquesta mena d'abusos fins que no va poder suportar-ho més, i va ser llavors que va fer les maletes i va venir a Barcelona amb les nenes i quatre euros a la butxaca ...

Pobra Manuela ! A Barcelona, ben sola, amb dues criaturetes, sense estudis, sense feina, sense cap ofici i sense diners ...

Una senyora que les va veure plorant a totes tres, enmig d'un parc, va anar a preguntar què els passava. La Manuela li va dir que acabaven d'arribar del poble, que no coneixia la ciutat i que no sabia on havia de dirigir-se per aconseguir sostre, llit i plat per a totes tres. Aquesta ànima caritativa les va adreçar a una casa de caritat, a un convent amb unes monges, que ràpidament les varen acollir. Al cap de poc temps, les religioses varen trobar una casa on la Manuela hi va poder anar a fer feines, unes hores a la setmana, i vivien totes tres al convent. Però, va arribar un moment que la nostra amiga ja no podia més; estava tan plena de les seves misèries i desgràcies que l'ofegaven, que volia posar punt final a la seva pròpia vida. Necessitava treure tot allò que l'impedia respirar ...

Una persona que coneixia l'obra social del "Pa de sant Antoni" la va fer anar al despatx.

Varen ser molts dies, moltes hores d'escolta i de xerrades els que alguns dels voluntaris de l'obra social varen estar amb ella, al seu costat, fins que va arribar un moment que a la Manuela ja no li varen sortir més llàgrimes i que a la seva cara, de mica en mica li anava apareixent un preciós somriure.

La nostra amiga va trobar més hores a d'altres cases per anar a netejar, va trobar escola per les nenes i també va aconseguir tres plats a taula, tres llits i un sostre per a totes tres. De tant en tant ens telefona i ve a fer-nos alguna visita, sempre amb el somriure i l'agraïment als llavis ...

Balbina Birba, ofs

Juan Pablo II, con motivo del VIII centenario del nacimiento de san Antonio de Padua dijo: "Este santo no ha perdido actualidad y, además de ser el padre de los pobres y los humildes, es para los teólogos guía y sostén en las investigaciones. Él enseñó a hacer de Cristo y su Evangelio un punto de referencia constante en la vida diaria y en las opciones morales -privadas y públicas-, sugiriendo que estas dos fuentes alimentarían su valentía para un anuncio atractivo del mensaje de la salvación".

Qui son els Franciscans Seglars?

Són homes i dones que, des de la seva vida en el món, intenten construir una societat més humana, justa i cristiana.
Busquen a Crist en els germans, en la Sagrada Escriptura, en els Sagraments, en l'Església i en els més pobres.
Imiten la disponibilitat de Maria, que sempre va ser un "Sí" a la voluntat de Déu.
Anuncien a Crist amb la seva vida i amb la paraula.
Es reuneixen en grups de vida cristiana, que anomenem FRATERNITATS.

Què fan els Franciscans Seglars?

Es proposen viure, amb coherència, l'Evangeli, passant de l'Evangeli a la vida i de la vida a l'Evangeli, complint fidelment les obligacions pròpies del seu estat.
Fent de l'oració l'ànima del seu propi ésser i obrar.
Reduint les pròpies exigències materials per compartir-les amb els altres.
Acollint tothom sense distinció.
Identificant-se amb els més humils.
Buscant camins d'unitat i de fraternitat, portadors de pau, junts amb tots els homes de bona voluntat, per construir un món més just i fratern.
Compartint, sense imposar, la seva fe i esperança amb ple respecte a les diferents creences i sensibilitats.
Afirmant amb senzillesa la seva fe en Crist, únic salvador de l'home.

NADA MÁS

Un cartón, un cuenco,

unas monedas. Un trozo de pan.

el pórtico, su casa. Nada más.

El corazón helado por las corrientes

de la pobreza. La mente tiene sollozos

de soledades terrenas. Nada más.

Las manos arrugadas piden

ayuda, pero ningún hermano escucha.

Algún que otro corazón se enternece. Nada más.

Es un nuevo Francisco, y nada más.

Elena Bartone

L'ATRACCIÓ DE L'EXEMPLE DE LA VIDA DE SANT ANTONI DE PADUA

Segurament, Sant Antoni de Pàdua és el Sant que té una més alta estima a la pietat popular. I això, no tant per un coneixement concret de la seva vida i de les seves obres, sinó per una convicció de com ens pot escoltar i ajudar-nos. Per una fama i una atracció que va exercir al llarg de la seva vida a la gent que el va rodejar i que es va emocionar amb els seus sermons, i que va viure o va sentir parlar dels seus miracles.

Podríem dir que es va guanyar aquesta estima i aquesta gran devoció universal perquè va passar "fent el bé i curant", tal com feia Crist, segons ens recorda el text dels Fets dels Apòstols. I fins a tal punt que, després de vuit segles, ha arribat amb força fins a nosaltres!

Va ser un amic de Déu, difusor i col·laborador de la paraula i de l'obra de Jesús amb el testimoni de la seva vida de predicació al costat de la gent, compartint la seva fragilitat i les seves angoixes. Tota la seva vida va ser donació. Va posar totes les altes qualitats que tenia, entre les que destacava el seu profund coneixement de la Sagrada Escriptura, al servei dels altres, dels seus germans de l'Orde i de tots els que l'escoltaven pels carrers i les places.

Avui, com sempre, els cristians si volem atreure amb la nostra vida, hem de viure el que diem, posant la nostra vida al servei dels germans. Així ho feren Sant Antoni i tots els Sants, d'ençà dels primers apòstols i dels testimonis dels màrtirs de la primitiva comunitat cristiana, en un entorn de paganisme que els posava a prova. Tots nosaltres com a cristians, i alguns també especialment com a membres de la família franciscana, estem cridats a col·laborar en l'obra divina de la Creació i de la Redempció, començant pels que ens envolten.

Per tant, si de cor i en veritat volem ser amics de Déu i cooperar amb Jesús, com Sant Antoni, hem de convertir-nos contínuament, esmerçant-nos en atreure als altres amb l'autenticitat de la nostra vida i la vivència de la nostra fe. Sobretot, fent-los sentir a tots com a germans amb el nostre tracte, el nostre amor i la nostra compassió, de manera que ens transformem en profunditat i ens sentim units a ells en Déu, fent nostres els seus sofriments i les seves alegries.

Carles Cascante-Serratosa, ofs

CONSAGRACIÓ D'ESPANYA AL SAGRAT COR DE JESÚS

El divendres següent a l'octava del dia de "Corpus Christi", l'Església celebra el dia del Sagrat Cor de Jesús. Actualment, i des de ja fa alguns anys, molts municipis de l'estat espanyol han traslladat aquesta festa del Corpus, per motius laborals, al diumenge següent.

Enguany, i al nostre país, concretament el 28 de juny, se celebrarà, també, el centenari de la consagració d'Espanya al Sagrat Cor de Jesús.

Mentre Jesucrist torna al Pare, passant pel camí de la Creu, el seu Cor Sagrat fou traspassat per la llança d'un soldat i a l'instant en sortí sang i aigua; és a dir "el Baptisme i l'Eucaristia", que donen vida a l'Església. Testimonis vivents de l'acte d'amor de Jesús donant la pròpia vida per a la salvació de tots, foren, entre d'altres, Maria, la seva Mare, Maria Magdalena i Joan, que també varen ser testimonis d'aqueixos primers fruits sortits del Cor, de l'amor de Jesucrist.

El 2 de juliol de 1688, una religiosa de l'Orde de la Visitació, Margarida Maria Alacoque, va tenir una visió a Paray le Monial (França), on la Mare de Déu, envoltada d'àngels, de sant Francesc de Sales, de sant Claudi la Colombière i de vàries religioses del seu Orde, li varen presentar el Sagrat Cor de Jesús, que li va encomanar que donés a conèixer aquest Cor que tant estima a tothom.

El Cor de Jesús és el signe per excel·lència del do de l'amor fins al perdó. És també un Cor que espera pacientment la nostra resposta al seu amor. Jesús, font de tot bé, sap que en aquest "donar amor per Amor" es troba la nostra veritable felicitat, el veritable goig que mai ningú no ens podrà prendre, ja que la vocació essencial de l'home és estimar i sentir-se estimat. Tot això i més ens ho diu la seva confident.

Podríem dir que el resum dels missatges rebuts per santa Margarida en les tres grans aparicions son:

1. Una declaració d'amor del Cor de Jesús que estima fins el final i que ho dona tot.
2. Una queixa, ja que Ell estima i no és estimat.
3. Una petició explícita d'una correspondència a l'amor. Jesús ens reclama la nostra proposta, quan va manifestar la seva queixa a la santa en l'aparició de l'any 1675, i li demana que faci instituir una festa per honorar el seu Cor.

L'apòstol que va tenir la inspiració d'entronitzar el Sagrat Cor de Jesús en totes les llars fou el Pare Mateo Crawley – Boevey (1875 – 1960), als inicis del segle XIX, a Paray le Monial. En una audiència amb el Papa Pius X, li va proposar el seu pla de re-cristianitzar la societat, conquerint per al Sagrat Cor de Jesús, família per família. Durant 50 anys, el Pare Mateo va recórrer el món sencer, inculcant la pràctica de la consagració de les llars al Sagrat Cor, i organitzant els Secretariats Nacionals Diocesans de l'Obra d'Entronització.

Aquesta idea es va estendre en l'àmbit públic i, ja llavors, més de 1500 municipis varen entronitzar el Sagrat Cor als ajuntaments.

L'apoteosi va ser l'erecció del monument nacional del "Cerro de los Angeles" i la "Consagración oficial y solemne de España al Sagrado Corazón de Jesús", que va tenir lloc el 30 de maig de 1919, en la que hi va ser present el Pare Mateo. El Papa Pius XI el va nomenar "Apòstol Mundial del Sagrat Cor de Jesús". Més tard, d'altres països, municipis, llars i també persones han seguit l'exemple de consagrar-se al Cor Sagrat del Bon Jesús. Sagrat Cor de Jesús en Vós confio, Mare de Déu i Mare Nostra ensenya'ns a confiar !

Balbina Birba, ofs

AJUTS DEL PERÍODE GENER-ABRIL DE 2019

Acollida i Esperança	800,00€
Escola Bressol Solidari	340,00€
Cuna Nen Jesús	1.050,00€
Escola Sta. Mª dels Apòstols	1.000,00€
Escola	2.295,40€
Lloguers	18.734,68€
Menjar, medicaments	8.225,00€
Ulleres, dentista	2.665,00€
Passaports i doc.	1.617,75€
Rebuts electricitat i aigua	685,32€
Manteniment	500,00€
TOTAL	**37.913,15€**

DONATIUS REBUTS 21.060,28 €

FONS PROPIS 16.852,87 €

S'ha atès a 253 famílies

S'ha pogut ajudar a 69 famílies

NOTES

COLABORACION CON ENTIDADES SOCIALES

La obra social "Pa de sant Antoni" colabora con las entidades sociales de la ciudad de Barcelona que recurren a ella para cubrir las necesidades de los más desfavorecidos de la sociedad, en todo aquello que dichas entidades, por diversos motivos, no pueden hacer frente, como las ayudas para conseguir medicamentos, gafas, necesidades odontológicas, alquileres, suministros del hogar, costes obtención documentación (pasaporte, NIE, etc.) www.padesantantoni.com

Entre otras instituciones ayudamos a:

FUNDACIÓ ACOLLIDA I ESPERANÇA

La Fundació Acollida i Esperança, fundada por el Padre Josep Costa Planagumà ofm, es una entidad sin ánimo de lucro dedicada a crear espacios de acogida y atender a personas que sufren exclusión social, y de una manera muy especial a personas afectadas por el VIH/sida sin recursos económicos, personales ni soporte familiar. www.acollida.org

ESCOLA SANTA MARIA DELS APÒSTOLS

La obra social Pa de sant Antoni, colabora con esta escuela que fue fundada por la congregación de las Misioneras Cruzadas de la Iglesia, en el año 1.963 en el barrio del Besós, de Barcelona, para dar respuesta a las necesidades de sus vecinos, mayoritariamente inmigrantes con escasos recursos, sin formación y sin ayuda social. www.smapostols.org

LLAR D'INFANTS CUNA NEN JESÚS

Este Servicio social colabora, dentro de sus posibilidades, con esta entidad para mejorar las condiciones sociales de aquellas personas o familias que, debido a sus pocos recursos, necesitan ayuda del Pa de Sant Antoni. www.xtec.cat/centres/a8003154

EL ESPÍRITU SANTO

El Espíritu Santo es viento que eleva, fuerza interior que nos llena de valor, fuego que arde en los corazones en los que anida, conocimiento espiritual que nos guía a Cristo. El Espíritu, a cada momento, convierte el mundo entero en oración y al hombre en un ser litúrgico que da gracias a Dios por todo lo creado. El Espíritu nos lleva hacia el Amor y la Verdad de Cristo.

Desde la perspectiva histórica que Dios se nos ha ido revelando desde el principio de la creación, el Antiguo Testamento sólo nos ofrece algunas pistas del carácter personal del Espíritu Santo. Se nos muestra como el que mueve a los jueces y reyes para salvar al pueblo y, como confiesa el credo de la Iglesia ya en el símbolo de los apóstoles, el que «habló por los profetas». Fue visto, también, como poder de Dios que actúa en la Creación (Gen 1, 2) y como aliento vital de Dios que infunde la vida. Pero hasta que no llegó la plenitud de los tiempos y de la revelación con Jesucristo, no se entendió el Espíritu Santo como otra Persona divina en relación al Padre y al Hijo: distinto a ellos pero en plena comunión de amor con ellos, enviado a los Apóstoles y a la Iglesia tanto por el Padre en nombre del Hijo, como por el Hijo en persona.

Un envío, el del Espíritu, que se erige como una necesidad para que los hombres lleguen «hasta la verdad completa» (Jn 16, 13): «Os conviene que yo me vaya, porque, si no me voy, no vendrá a vosotros el Paráclito; pero si me voy os lo enviaré» (Jn 16,7). El Espíritu es quien hará recordar y entender la vida, la muerte y la resurrección de Cristo (Jn 14, 26). Es quien da testimonio de la identidad divina de Cristo (Jn 15, 26; 16, 8.11) en nuestro corazón, y quien nos hace nacer de nuevo como hijos de Dios por Jesucristo (Rm 8, 15).

Es nuestro Defensor ante el mal del mundo y nos otorga diferentes carismas y dones. Pero, ciertamente, de las tres Personas es quien menos se deja atrapar por una imagen. En realidad, de las tres Personas, solo Jesucristo nos puede ofrecer con su encarnación una imagen-persona de Dios como tal (limitados como estamos a nuestra realidad física). Pero, sin duda, el Espíritu es Dios mismo - Espíritu del Padre y del Hijo- que continúa su plan de salvación del hombre a través de la Iglesia y de cada persona que le abra las puertas de su corazón y quiera acogerlo. Dejarse llevar por el Espíritu es vivir libre como el viento, con la fuerza del fuego y con el conocimiento de la plenitud de Dios Amor.

Mercedes Marfa

PA DE SANT ANTONI, OBRA SOCIAL

HORARI DE MISSES:

7,30 h. (CAT.)

9,00 h. (CAST.)

10,00 h. (CAST.)

13,00 h. (CAST.)

19,00 h. (CAT.)

20,00 h. (CAST.)

L'obra social del pa de Sant Antoni (pa dels pobres) s'ha estès arreu del mon, als convents i on l'estat no garanteix l'assistència als mes marginats ha pres una gran força i popularitat.

PA DE SANT ANTONI, OBRA SOCIAL. FRANCISCANS

Carrer CALAF,16 08021 BARCELONA

Tel. 932092388

www. padesantantoni.com

facebook: pa de sant antoni

e-mail: padesantantoni@gmail.com

Per donatius:

podeu dirigir-vos als Frares del Santuari, a la sagristia, a les caixetes de sant Antoni del temple o al Compte núm.:

ES73 2100 3025 9122 0070 2453